

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 288/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. R. B., Č., zastúpeného JUDr. M. B., Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/191/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. R. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2011 doručená sťažnosť MUDr. R. B., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa

čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/191/2009.

Stážovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Krajský súd Žilina - odporca v 2. rade uznesením pod č. k. 5 Co 191/2009-679 rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 6 C 359/01 zo dňa 4. 3. 2009 potvrdil, pokiaľ ide o žalobcov v 1.-3. rade, pričom však tento rozsudok napriek potvrdzujúcej časti výroku rozsudku v 1.odst. pokiaľ ide o mňa, navrhovateľa, zaviazal žalovaného na zaplatenie inej sumy, ako je uvedené vo výroku rozsudku prvostupňového súdu, pričom si dovoľujem tvrdiť, že týmto rozsudkom bolo porušené moje právo na spravodlivý súdny proces, zabezpečené článkom 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd. Vo výroku tohto rozsudku je uvedené, že „rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi 2 sumu 643,50 €, navrhovateľovi 3 sumu 1 223,70 € s 19,5% úrokom z omeškania od 2. 1. 1996 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľov 1,2,3 zamietol, potvrdzuje.“ Následne Krajský súd Žilina uznesením pod č. k. 8 Co 191/2009-831 zo dňa 22. 10. 2010 vydal opravné uznesenie, ktorým rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 8 Co 191/2009-679 zo dňa 15. 12. 2009 vo výroku 1. opravuje tak, že správne má znieť „rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi 1 sumu 643,50 € navrhovateľovi 2 sumu 643,50 €, navrhovateľovi 3 sumu 1 223,70 € s 19,5% úrokom z omeškania od 2. 1. 1996 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľov 1,2,3 zamietol, potvrdzuje.“; ďalej sa horeuvedený rozsudok krajského súdu v odôvodnení na str. 8. ods. 1., 2. riadok opravuje tak, že správne má znieť: „a rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorým odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1 sumu 643,50 €. " V poučení tohto uznesenia odporcu je uvedené, že voči nemu nie je prípustné odvolanie napriek tomu, že z ust. § 164 Obč. súd. por. nepochybne vyplýva, že je možné odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nadobudne právoplatnosť a zo žiadneho iného ustanovenia Obč. súd. por. nevyplýva, že pri vyhlásení opravného uznesenia odvolacím súdom, ktorým sa opravuje výrok a aj odôvodnenie právoplatného rozsudku, by nebolo prípustné odvolanie a navyše ním opravil výrok

rozsudku, ktorý bol exekučným titulom i jeho odôvodnenie po jeho právoplatnosti, hoci nešlo o zrejmu nesprávnosť...

Ja, ako sťažovateľ navrhujem, aby ústavný súd vo výrokovej časti svojho nálezu určil, že bolo porušené moje právo, ktoré mi je priznané § 6 Obč. súd. por., čl. 46 ods. 1., čl. 47 ods. 3. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne, aby mi priznal primerané finančné zadostučinenie spolu vo výške 47 790,85 € od odporcu tak, aby mi toto primerané zadostučinenie vyplatili v lehote dvoch mesiacov od vydania nálezu...»

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/191/2009 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd opravným uznesením č. k. 8 Co/191/2009-831 z 22. októbra 2010 zmenil výrokovú časť a odôvodnenie rozsudku č. k. 8 Co/191/2009-679 z 15. decembra 2009, pričom podľa názoru sťažovateľa nešlo o chybu v písaní a ani o inú zrejmu nesprávnosť.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo MUDr. R. B., Č. priznané čl. 46 ods. 1., čl. 47 ods. 3. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline, pod sp. zn. č. k. 8 Co 191/2009, na súdnu ochranu, právo na spravodlivý súdny proces, bolo porušené.

MUDr. R. B. sa priznáva primerané zadostučinenie vo výške 47 790,85 € (slovom: štyridsaťsedemtisícšesťstodevätidesiat EUR, osemdesiatpäť centov), ktoré je odporca Krajský súd Žilina povinný zaplatiť sťažovateľovi MUDr. R. B. v lehote dvoch mesiacov od vydania nálezu Ústavného súdu SR.

Odporca Krajský súd Žilina je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia MUDr. R. B. na účet právnej zástupkyne JUDr. M. B., a to v lehote 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril krajský súd, zastúpený jeho predsedom, listom z 25. marca 2011 sp. zn. Spr 158/2010, kde sa uvádza:

«... V prejednávanej veci navrhovateľa MUDr. R. B., a spol., proti odporcovi S., spol. s r. o., so sídlom Ž., rozhodol Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací rozsudkom č. k. 8 Co/191/2009-679 zo dňa 15. 12. 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 8 Co/191/2009-831 zo dňa 22. 10. 2010, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/359/2001-568 zo dňa 04. 03. 2009 vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 643,50 eur, navrhovateľovi 2/ sumu 643,50 eur navrhovateľovi 3/ sumu 1.223,70 eur s 19,5 % úrokom z omeškania od 02. 01. 1996 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľov 1/, 2/, 3/ zamietol potvrdil. Vo výrokoch, ktorým zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 4/ sumu 643,50 eur, navrhovateľovi 9/ sumu 643,50 eur, s 19,5 % úrokom z omeškania od 02. 01. 1996 do zaplatenia, ktorým návrh navrhovateľov 5/, 10/ a 11/ v celom rozsahu zamietol a vo výrokoch o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd tiež pripustil späťvzatie návrhu navrhovateľmi 6/, 7/ a 8/, rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľov 6/, 7/ a 8/ zamietol zrušil a konanie zastavil.

V súvislosti s uvádzanou skutočnosťou je potrebné uviesť nasledovné:

Rozsudkom Okresného súdu v Martine zo dňa 04. 03. 2009 č. k. 6 C/359/2001-568 bol odporca okrem iného zaviazaný k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 643,50 eur. Okresný súd výrok svojho rozsudku formuloval nasledovne: „... Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.797,70 eur, a to navrhovateľovi 1/ sumu 643,50 eur, navrhovateľovi 2/ sumu 643,50 eur atď.“ Už z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku zo dňa 15. 12. 2009 nemohol potvrdiť výrok okresného súdu, ktorým bol odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 3.797,70 eur. Pri vyhlásovaní výroku 1/ potvrdzujúceho rozsudku došlo k zrejmej nesprávnosti, keď odvolací súd omylom potvrdil rozsudok okresného súdu v znení: „... Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorým odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 3.797,70 eur, navrhovateľovi 2/ sumu 643,50 eur. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľovi 1/ bolo priznaných len 643,50 eur. Suma 3.797,70 eur sa dostala do výrokovej časti potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu omylom a vyplývala z formulácie výroku

rozsudku okresného súdu. Uvedenú skutočnosť odvolací súd napravil vydaním opravného uznesenia zo dňa 22. 10. 2010 sp. zn. 8 Co/191/2009. Tiež je táto skutočnosť podrobne vysvetlená v dôvodoch rozsudku sp. zn. 8 Co/188/2010 zo dňa 27. 01. 2011. Odvolací súd má za to, že došlo k zrejmej nesprávnosti, ktorá vyplýva z porovnania výroku preskúmaného rozsudku, a tiež aj z iných súvislostí, ktoré nad všetku pochybnosť musia byť účastníkom známe, pretože rozsudok okresného súdu im bol doručený. Pokiaľ odvolateľ na základe tejto skutočnosti zakladá svoju pomerne rozsiahlu ústavnú sťažnosť, odvolací súd má za to, že je nedôvodná. Pochybenie, ku ktorému došlo, bolo odstránené vydaním opravného uznesenia, ktoré bolo tiež účastníkom riadne doručené. K jeho vydaniu nemohlo dôjsť skôr preto, lebo medzičasom došlo zo strany navrhovateľov k podaniu námietky zaujatosti voči senátu odvolacieho súdu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd o vydaní opravného uznesenia rozhodol až po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR o námietke zaujatosti. Všetky tieto skutočnosti vyplývajú z obsahu spisu...

Čo sa týka ďalej vytyčkanej chronológie postupu odvolacieho súdu od vyhlásenia potvrdzujúceho rozsudku zo dňa 15. 12. 2009 odvolací súd si nie je vedomý toho, že by svojím postupom akýmkoľvek spôsobom porušil právo navrhovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. Ak aj okrajovo opätovne podotkol (str. 5 ods. 4 ústavnej sťažnosti), že odporca nebol oprávneným držiteľom za celé žalované obdobie (odvolací súd ho nepovažoval za oprávneného držiteľa za obdobie od 13. 04. 1995 do 02. 01. 1996), odvolací súd v tomto smere poukazuje na dôvody svojich rozhodnutí, a tiež na závery, ktoré vyplývajú z predchádzajúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Ak aj sťažovateľ argumentuje rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, odvolací súd sa k uvedenej otázke tiež vyjadril v dôvodoch svojho rozhodnutia. Bol toho názoru, že z navrhovateľom uvádzaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ním uvádzané skutočnosti nevyplývajú. Práve naopak. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/115/1995, na ktoré sa poukazuje v ústavnej sťažnosti, sa netýka prejednávanej veci. Ide o konanie o určenie vlastníctva, v ktorom bola posudzovaná otázka oprávnenej držby so zreteľom pre plynutie vydržacej lehoty právnenému predchodcovi odporcu. Závery, na ktoré poukazuje sťažovateľ, nie sú v tomto rozhodnutí výslovne uvedené, majú z nich však vyplývať. Odvolací súd však poukazuje na konštatovanie uvádzané v citovanom rozhodnutí, podľa ktorého „dátumom uzavretia kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností dňa 28. 12. 1992, ktorou spornú

nehnutelnosť nadobudla spoločnosť S., spol. s r. o., došlo „k jej oprávnenému dôvodu uchopenia sa držby, od ktorého dátumu mohla plynúť eventuálne ďalšia vydržacia lehota“.

Z týchto dôvodov považujem sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú.»

Vyjadrenie všeobecného súdu bolo doručené zástupkyňi sťažovateľa 30. mája 2011, ktorá na vyjadrenie nereagovala.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 164 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“) súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa

v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Zo spisu ústavný súd zistil, že podaním doručeným krajskému súdu 15. februára 2010 odporca požiadal krajský súd o opravu rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/191/2009 679 z 15. decembra 2009. Krajský súd rozhodol opravným uznesením č. k. 8 Co/191/2009-831 z 22. októbra 2010. Opravné uznesenie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 25. novembra 2010. Výrok opravného uznesenia znie:

«rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co/191/2009-679 zo dňa 15. 12. 2009 vo výroku 1/ sa opravuje tak, že správne má znieť:

„... rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 643,50 €, navrhovateľovi 2/ sumu 643,50 €, navrhovateľovi

3/ sumu 1.223,70 €, s 19,5% úrokom z omeškania od 2. 1. 1996 do zaplattenia a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľov 1/, 2/, 3/ zamietol potvrdzuje ...“

d'alej sa hore uvedený rozsudok krajského súdu v odôvodnení na strane 8 odsek 1 druhý riadok opravuje tak, že správne má znieť:

„... a rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/sumu 643,50 €...“»

V odôvodnení opravného uznesenia krajského súdu sa uvádza:

«... Rozsudkom č. k. 6 C/359/2001-568 zo dňa 4. 3. 2009 Okresný súd v Martine (v poradí tretím) zaviazal „odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.797,70 €, a to navrhovateľovi 1/sumu 643,50 €, navrhovateľovi 2/sumu 643,50 €, navrhovateľovi 3/ sumu 1.223,70 €, navrhovateľovi 4/ sumu 643,50 €, navrhovateľovi 9/sumu 643,50 €, a to s 19,5% úrokom z omeškania od 2. 1. 1996 do zaplattenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh navrhovateľov 5/ až 8/ a navrhovateľov 10/ a 11/ v celom rozsahu zamietol. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľov zamietol. Navrhovateľov 1/ až 11/zaviazal k povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 76,46 % účelne vynaložených do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet JUDr. L. B. Navrhovateľov 1/ až 11/ zaviazal d'alej k povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť štátu trovy konania vo výške 23,28 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu v Martine. Odporcu zaviazal k povinnosti nahradiť štátu trovy konania vo výške 3,11 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu v Martine.

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 8 Co/191/2009-679 zo dňa 15. 12. 2009 rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 6 C/359/2001-568 zo dňa 4. 3. 2009 vo vzťahu k navrhovateľom 1/, 2/, 3/ potvrdil v znení: „... rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 3.797,70 €, navrhovateľovi 2/ sumu 643,50 € navrhovateľovi 3/ sumu 1.223,70 € s 19,5% úrokom z omeškania od 2. 1. 1996 do zaplattenia a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľov 1/, 2/, 3/ zamietol potvrdzuje.

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 15. 2. 2010 požiadal odporca prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne o vydanie opravného uznesenia, čo

odôvodnil tým, že preskúmaným rozsudkom bol odporca zaviazaný voči navrhovateľovi 1/ k povinnosti na zaplatenie sumy 643,50 €, nie 3.970,70 €.

Z vyššie uvedeného, z toho ako bol preskúmaný rozsudok okresného súdu vyhlásený a písomne vyhotovený vyplýva, že odporca bol zaviazaný k zaplateniu sumy 643,50 €, nie sumy 3.797,70 €, tak ako to uviedol odvolací súd vo výrokovvej časti svojho potvrdzujúceho rozsudku.

Podľa ust. § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa ust. § 164 súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa tohto ustanovenia je súd oprávnený opraviť v rozsudku kedykoľvek i bez návrhu chyby v písaní a počítaní a iné zrejme nesprávnosti. Ide o chyby technického rázu, ktoré nemajú podstatnejší význam, a ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozsudku, a ktoré sú každému zrejme; zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd dospel k záveru, že sa pri vyhlasovaní výroku 1/ dopustil zrejmej nesprávnosti, a preto pri aplikácii hore citovaných zákonných ustanovení rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto opravného uznesenia.»

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých

z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v odôvodnení jeho sťažnosti bolo presvedčenie, že krajský súd porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že opravným uznesením č. k. 8 Co/191/2009-831 z 22. októbra 2010 zmenil výrokovú časť a odôvodnenie rozsudku č. k. 8 Co/191/2009-679 z 15. decembra 2009, pričom podľa názoru sťažovateľa nešlo o chybu v písaní a ani o inú zrejmu nesprávnosť. Z návrhu samotného nevyplýva, že by sťažovateľ mal nárok na sumu uvedenú v pôvodnom rozhodnutí, ktoré bolo opravené.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležité a obsiahne zhodnotené, a to pokiaľ ide o rozsudok č. k. 8 Co/191/2009-679 z 15. decembra 2009 a aj opravné uznesenie č. k. 8 Co/191/2009-831 z 22. októbra 2010. Krajský súd opravným uznesením opravil chybnú sumu, ktorá sa dostala do výrokovej časti potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu omylom. Išlo o opravu

zrejmej nesprávnosti. Týmto opravným uznesením krajský súd neporušil namietané základné práva sťažovateľa. Opravné uznesenie obsahuje odôvodnenie, kde je táto skutočnosť (oprava zrejmej nesprávnosti) podrobne vysvetlená a zdôvodnená. Pokiaľ ide o vyhodnotenie oprávnenej držby odporcu krajským súdom, v tomto smere je táto otázka náležite zdôvodnená v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Rozsudok krajského súdu č. k. 8 Co/191/2009-679 z 15. decembra 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 8 Co/191/2009-831 z 22. októbra 2010 nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený a jeho postup a rozhodnutie v konečnom dôsledku nemôžu viesť k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku a opravného uznesenia riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97). Sťažovateľ vo svojej sťažnosti nezdôvodnil, akým postupom orgánu verejnej moci malo byť porušené jeho základné právo zaručené čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd je viazaný petitom návrhu podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2011